

ділянки в Україні. *Юридичний вісник*. 2014. Вип. 4. С. 269-273.

2. Уразовська О.С. Спадкування права на земельну ділянку, яка входить до складу майна фермерського господарства. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2018. Вип. 3. С. 71-73.

3. Уразовська О.С. Порядок виникнення і оформлення прав на земельну ділянку в результаті спадкування за законодавством України. *Права та обов'язки людини у сучасному світі: матеріали міжнар. наук.-практ. конф.* (Одеса, 14-15 лис. 2014 р.). Одеса: Причорноморська фундація права, 2014. С. 129-132.

4. Уразовська О.С. Порівняння спадкування права на земельну ділянку за законодавством України та законодавством ЄС. *Теорія та практика адаптації законодавства України до законодавства ЄС: матеріали міжнар. наук.-практ. конф.* (Київ, 8 чер. 2018 р.). Київ: Вид. дім «Гельветика», 2018. С. 194-197.

УДК 341.48(043.2)

Тетерятник О.С., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Поліщук І.В., старший викладач

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПЕРСПЕКТИВ РОЗВИТКУ КОСМІЧНОГО ТУРИЗМУ

Туризм у сучасному світі є тим потужним самостійним міжгалузевим господарським комплексом, що постійно зазнає динамічного розвитку, який знаходить своє вираження у постійних змінах характеристик, якісних удосконаленнях його видів та форм. В останні роки особливої популярності набуває космічний туризм, який із колишніх міфів перетворюється в справжню реальність. Свідченням цього є готовність значної кількості світових компаній реалізовувати плани щодо організації космічного туризму. Проте розвиток космічного туризму як одного із видів космічної діяльності можливий лише за умов ефективного правового регулювання. Досить важливим і актуальним є вивчення перспектив правового забезпечення комерційної космічної діяльності, пов'язаної з організацією туристичних «подорожей», в аспекті міжнародного космічного права.

Держави повинні здійснювати космічну діяльність відповідно до покладених на себе обов'язків по міжнародному праву, включаючи обов'язки згідно Статуту ООН. Незважаючи на те, що міжнародно-правові відносини у сфері використання та дослідження космічного простору регулюються нормами міжнародного космічного права, зокрема рядом резолюцій Генеральної асамблеї ООН (1963, 1982, 1986, 1992, 1996),

міжнародними договорами та іншими документами, в рамках міжнародного космічного права існують прогалини та проблеми стосовно визначення правового статусу космічних туристів, статусу геостаціонарної орбіти, координації космічної діяльності міжнародними організаціями та ін. Так, наприклад, «до цього часу відсутнє міжнародно-правове розмежування між професійними космонавтами і туристами. Всі вони наділені почесним статусом посланців людства у космос, а Угода про рятування космонавтів, повернення космонавтів і повернення об'єктів, запущених у космічний простір розповсюджується як на професіональних космонавтів, так і на космічних туристів» [1, с. 442].

Поряд із міжнародними нормативно-правовими актами, якими визначається правовий режим космічного простору і небесних тіл, значну роль у сфері космічної діяльності як в Україні, так і в більшості країн світу відіграє закон «Про космічну діяльність». Слід відмітити, що хоча в Законі України «Про космічну діяльність» від 15.11.1996 р. немає прямих вказівок щодо використання космічного простору в туристичних цілях, але він опосередковано дозволяє даний вид діяльності. Значним недоліком національного законодавства є відсутність положень щодо космічної діяльності з метою туризму, чітких визначень понять та термінів, правового статусу цих осіб, а також неврегульованість інших питань щодо умов здійснення космічного туризму. Вищезазначене свідчить про необхідність доопрацювання правових аспектів у визначенні статусу космічних туристів.

Таким чином, важливими залишаються питання пов'язані з розподілом відповідальності між туристом, туроператором та виконавцем відповідної послуги, гарантуванням безпеки космічних туристів, встановленням критеріїв відбору туристів, особливостями передпольотної підготовки та ін.

Погоджуючись із науковими напрацюваннями І.О. Кулієва та З.З. Халілова з даної тематики необхідно зазначити, що «однією з проблем правового регулювання космічного туризму є розгляд даного виду космічної діяльності на стику міжнародного космічного права і міжнародного туристичного права». Вченими зроблено висновки, що «хоча космічний туризм і є одним із видів туризму, класифікація цієї категорії в законах про туристичну діяльність недопустима. Таке твердження засноване на вивченні специфічних особливостей космічного простору, його правового режиму, виявленні наближеності космічного туризму до космосу та інших особливостей, які явно виражають віднесеність даного виду туризму саме до міжнародного космічного права» [2, с. 22-24]. Тобто питання правового регулювання космічного туризму повинні закріплюватися в основному у законодавстві про космічну діяльність.

Підводячи підсумки, варто зазначити, що космічний туризм матиме подальший розвиток лише за умов належного правового регулювання, а саме шляхом закріплення відповідних правових норм у законодавстві як національного, так і міжнародного рівня. Положення нормативно-правових актів повинні стосуватися, в першу чергу, вимог і правил участі громадян в даному виді туризму, а також конкретизувати умови видачі дозволів на здійснення цієї космічної діяльності, визначати правовий статус космічних туристів.

Література

1. Гурбанова Д.К. Проблемы международно-правового регулирования использования космического пространства. *Актуальные проблемы авиации и космонавтики*. 2015. Том 2. С. 441-443.
2. Кулиев И.О., Халилов З.З. Перспективы правового регулирования космического туризма в международном космическом праве. *Юридичний вісник «Повітряне і космічне право»*. 2014. № 1(30). С. 21-26.
3. Писаревский Е.Л. Правовые основы космического туризма. *Туризм: право и экономика*. 2006. № 2. С. 9-14.

УДК 349.6 (043.2)

Тимощук А.В., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Мілімко Л.В., к.ю.н., доцент

ПРОЦЕДУРА ЗДІЙСНЕННЯ ОЦІНКИ ВПЛИВУ НА ДОВКІЛЛЯ

У наш час питанню довкілля, а точніше його забрудненню, приділяється дуже велика увага. Це не є дивним, так як із кожним роком відбувається ще більша зміна клімату і приріст хвороб населення, відповідно до цього суспільство почало застосовувати більш жорсткий контроль та нагляд за господарською діяльністю, яка несе негативний вплив на екологію в цілому. Одним із засобів даного контролю виступає оцінка впливу на довкілля, її особливість полягає у тому, що починається вона ще з етапу проектування майбутніх підприємств і продовжується в процесі здійснення ними своєї діяльності.

18 грудня 2017 року в Україні було введено в дію Закон України «Про оцінку впливу на довкілля» [1]. Даний нормативно-правовий акт містить моделі європейського екологічного оцінювання. Як відомо, до запровадження даної процедури діяла екологічна експертиза, але вона не достатньо виконувала свої функції і була застарілою, тому їй тяжко було пристосуватися до реалій суспільного життя і швидкого поширення